

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 8 czerwca 2017 roku w sprawie z powództwa G. S., A. S., S. S. (1), W. S. przeciwko S. S. (2) o zapłatę, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi oddalił powództwo oraz zasądził solidarnie od powodów G. S., A. S., S. S. (1) i W. S. na rzecz pozwanego S. S. (2) kwotę 2417,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. W pkt 3 wyroku Sąd nakazał zwrócić ze Skarbu Państwa, Sądowi Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi solidarnie na rzecz powodów G. S., A. S., S. S. (1) i W. S. kwotę 149,60 zł z zaliczki uiszczonej w dniu 15 marca 2017 roku pod pozycją 2411 17/1290 (...)/ (...).

Apelację od powyższego wyroku wniosła strona powodowa, zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

1. naruszenie przepisów postępowania, które mogły mieć wpływ na wynik sprawy, tj.:

a) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędną ocenę materiału dowodowego i bezpodstawne ustalenie, że strony umówiły się, że wynagrodzenie za dzieło będzie obejmowało jedynie kwotę przyznaną od ubezpieczyciela, podczas gdy takie ustalenie w żaden sposób nie wynika z zebranego materiału dowodowego I jest sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, z których należy wywieść, że skoro strony nie umówiły się co do wysokości należnego wynagrodzenia, to należne jest zwykle wynagrodzenie za dzieło tego rodzaju,

b) art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 229 k.p.c. poprzez błędną ocenę materiału dowodowego i pominięcie przyznanej przez pozwanego w odpowiedzi na pozew okoliczności, będącej zatem okolicznością bezsporną, że strony umówiły się na rozliczenie bezgotówkowe przez co – wobec braku określenia wysokości należnego wynagrodzenia – rozumiały należne zwykle wynagrodzenie za dzieło tego rodzaju;

c) art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 230 k.p.c. poprzez błędną ocenę materiału dowodowego i nieprawidłowe ustalenie, że zakres naprawy, wynagrodzenie powodów ani sposób naprawy nie był podany do wiadomości pozwanego, tj. uwzględnienie biegu wydarzeń jedynie od połowy sprawy i założenie, iż zakres i kwota naprawy były początkowo ustalone przez (...) Hestia, co doprowadziło do błędnego przekonania, iż wyższa kwota na fakturze wynikała z późniejszego powiększenia naprawy i rzekomego nie poinformowania pozwanego o fakcie zwiększenia zakresu naprawy, podczas gdy z okoliczności sprawy, w tym z zeznań powoda G. S., niekwestionowanych przez pozwanego, wynika, iż pozwany zostawił u powodów rozbity pojazd i wyraził chęć jego naprawy w procedurze uproszczonej; wobec jego twierdzenia, że szkoda miała być zlikwidowana z OC sprawcy, zgodnie z umową powoda z (...) S.A. dokonano czynności zmierzających do wyceny naprawy pojazdu i wysłano kosztorys do weryfikacji, zaś (...) S.A. po zapoznaniu się z oceną oraz dokumentacją zdjęciową zaakceptowało kosztorys ostateczny dnia 11 września 2015 roku na kwotę 15.679,87 zł, po czym dnia 11 września 2015 roku odebrano części od (...) i przystąpiono do naprawy blacharskiej, zaś pozwany był w tym czasie kilkakrotnie w serwisie powoda, oglądał proces naprawy i konsultował się z pracownikami biurowymi powoda oraz przedstawiono mu kosztorys na kwotę 15.679,87 zł zaakceptowany przez (...) S.A. do którego nie zgłaszał zastrzeżeń;

d) art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 229 k.p.c. poprzez pominięcie przyznania przez pozwanego, że w dniach 14 września 2015 roku – 24 września 2015 roku pozwany wynajmował od powodów pojazd zastępczy za łączną cenę 1.107 zł brutto, zaś wystawiona faktura VAT nr (...) z dnia 25 września 2015 roku prawidłowo dokumentuje ten fakt i wskutek tego bezzasadne oddalenie powództwa w części obejmującej żądanie zapłaty wynagrodzenia za najem pojazdu zastępczego;

e) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędną ocenę materiału dowodowego i przyznanie wiarygodności i mocy dowodowej opinii biegłego sądowego R. P. i odmowę dopuszczenia dowodu z opinii innego biegłego w sytuacji, gdy opinia sporządzona przez biegłego jest nierzetelna, nielogiczna i niepełna, albowiem biegły:

- pominął istotną część ustaleń dotyczących naprawy oraz nie odniósł się do części dokonanej naprawy z jednej strony wskazując, że uszkodzeniu uległy m.in. zamocowanie, wzmocnienie tablicy rejestracyjnej, pas tylny 3D z drugiej określając szczegółowo elementy wymienione i niewymienione przez powodów nie odniósł się do ww. tj. zamocowania, wzmocnienia tablicy rejestracyjnej oraz pasa tylnego 3D co czyni opinię nielogiczną i niemożliwą do przyznania wiary jako niepełnej,
- nie uzasadnił dlaczego jego zdaniem naprawa dokonana przez powodów jest nieprawidłowa, czy uniemożliwia prawidłowe korzystanie z pojazdu, czy przywróciła bądź nie walory użytkowe pojazdu, w jaki rzekomo sposób wpływa na wartość samochodu oraz czy w jaki ewentualnie konkretnie sposób wystawiona przez powodów faktura VAT z tytułu naprawy jest niezgodna z rzeczywistością, co czyni opinię niepełną i nieprzydatną do rozstrzygnięcia sprawy;

a) art. 207 § 6 k.p.c. poprzez bezpodstawne oddalenie wniosku powodów o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego ds. techniki samochodowej w sytuacji, gdy wniosek taki został złożony bez opóźnienia – w normalnym toku postępowania, w konsekwencji najpierw kwestionowania zasadności roszczenia powodów przez pozwanego i następnie nieprawidłowości w sporządzeniu uzasadnienia przez biegłego sądowego R. P. i jako taki nie może zostać uznany za spóźniony, a był konieczny wobec licznych sprzeczności w opinii biegłego i wskutek tego nie pozwalał na poczynienie na jej podstawie ustaleń wymagających wiedzy specjalnej;

b) art. 207 § 6 k.p.c. poprzez bezpodstawne oddalenie wniosku powodów o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego ds. techniki samochodowej zupełnie nieuzasadnione i sprzeczne z zasadami logiki przyjęcie, że wniosek taki powinien zostać złożony już w pozwie, podczas gdy pozew został złożony w postępowaniu upominawczym, nieznane było jeszcze stanowisko strony pozwanej, a w konsekwencji zupełnie nieznane było stanowisko i nieprawidłowość sporządzenia opinii przez biegłego sądowego R. P.,

c) art. 328 § 2 k.p.c. poprzez sporządzenie uzasadnienia orzeczenia w sposób, który uniemożliwia weryfikację prawidłowości rozstrzygnięcia, albowiem sąd:

- nie ustosunkował się w żadnej mierze do żądania powodów zasądzenia wynagrodzenia za najem pojazdów, pomijając zarówno poczynienie istotnych ustaleń faktycznych w sprawie, jak i odniesienie się do materialnej podstawy tego roszczenia;
- w sposób niewystarczający odniósł się do przyjętej podstawy oddalenia powództwa w zakresie żądania wynagrodzenia za naprawę pojazdu pomijając istotną część stanu faktycznego obejmującą etap likwidacji szkody przed skierowaniem sprawy do TU Hestia (...) i nie odnosząc się do powodów tego pominięcia;

1. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

a) art. 628 § 1 k.c. w zw. z art. 361 § 1 i 2 k.c. poprzez nieprawidłową wykładnię i bezpodstawne przyjęcie, że strony ustaliły, że wysokość wynagrodzenia za wykonanie naprawy uszkodzonego pojazdu będzie wynosiła maksymalnie tyle, ile wyniesie odszkodowanie przyznane przez ubezpieczyciela, podczas gdy – wobec braku jakichkolwiek ustaleń stron w tym względzie – wysokość wynagrodzenia winna zostać ustalona w oparciu o art. 628 § 1 zd. drugie k.c. z uwzględnieniem, że umowa stron obejmowała naprawienie pojazdu pozwanego po uszkodzeniu w wypadku, gdzie pozwany twierdził, że jest poszkodowanym, zaś szkoda winna zostać zlikwidowana z OC sprawcy przy zastosowaniu zasady pełnego odszkodowania;

b) art. 630 § 2 k.c. poprzez błędne jego zastosowanie w niniejszej sprawie i przyjęcie, że przyjmujący zamówienie nie może żądać podwyższenia wynagrodzenia, jeżeli wykonał prace dodatkowe bez uzyskania zgody zamawiającego, podczas gdy w niniejszej sprawie nie doszło do podwyższenia należnego wynagrodzenia, albowiem wynagrodzenie za naprawę w kwocie dochodzonej pozwem zostało ustalone już na samym początku – przed przystąpieniem do naprawy, w wyniku zaakceptowania przez (...) S.A. i pozwanego kosztorysu;

c) art. 5 k.c. poprzez błędne przyjęcie, że obciążenie pozwanego kosztami naprawy należącego do niego pojazdu byłoby sprzeczne z zasadami współzycia społecznego, podczas gdy w rzeczywistości sytuacja taka nie zachodziła, to pozwany był sprawcą zdarzenia, w wyniku którego doszło do uszkodzenia jego pojazdu, a nadto zataił informację o posiadaniu ubezpieczenia AC, którym to nierzetelnym zachowaniem pozbawił się możliwości korzystania z ochrony zapewnianej przez art. 5 k.c.;

d) art. 17 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (t. j. Dz.U. z 2010 r.. Nr 220, poz. 1447, z późn. zm.) poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowywanie i w konsekwencji bezpodstawne przyjęcie, że powodowie nie sprostali obowiązkowi prowadzenia działalności gospodarczej na zasadach uczciwej konkurencji i poszanowania dobrych obyczajów oraz słuszych interesów konsumentów;

e) art. 659 § 1 k.c. poprzez błędne niezastosowanie i nieuznanie zasadności żądania powodów w zakresie wynagrodzenia za najem pojazdu zastępczego potwierdzonego wystawieniem faktury VAT nr (...).

W oparciu o wskazane zarzuty powodowie wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie zgodnie z żądaniem pozwu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia sądowi pierwszej instancji, w tym także w przedmiocie kosztów procesu stosownie do wyników postępowania oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powodów solidarnie zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych. Jednocześnie powodowie wnieśli o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego ds. techniki samochodowej, powołując się na zasadność tego wniosku wykazaną w treści zarzutów i uzasadnienia na okoliczność ustalenia stanu technicznego samochodu po naprawie z ustaleniem czy zakres naprawy jest zgodny z wystawioną fakturą za naprawę nr F/575/09/15 oraz ustalenia, czy naprawa została dokonana przez powodów prawidłowo, a jeśli nie, to w jakiej części i o jaką część winna zostać pomniejszona należność za naprawę wskazane w fakturze nr (...).

W odpowiedzi na apelację strona pozwana wniosła o jej oddalenie oraz zasądzenie solidarnie od powodów na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz oddalenie zgłoszonego wniosku dowodowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Uwzględniając fakt, iż Sąd Rejonowy na skutek oczywistej omyłki pisarskiej w wyroku błędnie wpisał imię powódki, Sąd Okręgowy na podstawie art. 350 § 1 i § 3 k.p.c. sprostował z urzędu omyłkę pisarską w komparycji i sentencji wyroku Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi z dnia 8 czerwca 2017 roku sygn. akt I XVIII C 3099/16 w ten sposób, że zamiast imienia powódki (...) wpisał (...).

Apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

Wbrew zapatrywaniom strony apelującej, zaskarżone orzeczenie należało uznać za prawidłowe, stanowiące wynik właściwej oceny zebranego materiału dowodowego. Sąd Okręgowy podziela poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia i w konsekwencji przyjmuje za swoje, uznając za zbędne powielanie ich w całości w treści niniejszego uzasadnienia. W ocenie Sądu odwoławczego Sąd I instancji w sposób właściwy zastosował również odpowiednie przepisy prawne do stanu faktycznego niniejszej sprawy.

W pierwszej kolejności należało odnieść się do zarzutu naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. jako że ewentualne wady uzasadnienia mogą utrudnić w stopniu znacznym, lub też wręcz zniweczyć możliwość prześledzenia toku rozumowania sądu a quo, a tym samym, zbędne byłoby odnoszenie się do pozostałych zarzutów apelacji.

Zarzut ten nie jest zasadny. Sąd Okręgowy w pełni podziela bowiem w tej kwestii stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 7 stycznia 2010 roku wydanym

w sprawie o sygn. akt II UK 148/09 opubl. w LEX nr 577847, zgodnie z którym zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. może znaleźć zastosowanie w tych wyjątkowych sytuacjach, w których treść uzasadnienia orzeczenia Sądu I Instancji uniemożliwia całkowicie dokonanie oceny toku wywodu, który doprowadził do wydania orzeczenia, a to dlatego, że sposób sporządzenia uzasadnienia orzeczenia z natury rzeczy nie ma wpływu na wynik sprawy jako, że uzasadnienie wyraża jedynie motywy wcześniej podjętego rozstrzygnięcia. Taka sytuacja w realiach niniejszej sprawy nie ma zaś miejsca. Pisemne motywy zaskarżonego orzeczenia przedłożone przez Sąd Rejonowy dostatecznie spełniają funkcję przypisaną przez ustawę temu dokumentowi sprawozdawczemu, umożliwiając odtworzenie rozumowania sądu orzekającego, które znalazło wyraz w sentencji zapadłego orzeczenia. Wszystkie dowody Sąd Rejonowy szczegółowo omówił, ocenił ich wiarygodność i odniósł do ustalonych faktów, a także wskazał przyczyny, które legły u podstaw wydanego rozstrzygnięcia. Powyższe umożliwia dokonanie kontroli instancyjnej zaskarżonego postanowienia.

Wbrew twierdzeniom apelującej w rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o cały zgromadzony materiał dowodowy i nie naruszył dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. Przeprowadzona przez tenże Sąd ocena materiału dowodowego jest w całości logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego, zaś wszelkie podniesione w tym zakresie zarzuty stanowią w istocie jedynie niczym nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi i nieobarczonymi jakimkolwiek błędem ustaleniami Sądu pierwszej instancji. Strona skarżąca nie przedstawiła argumentów, które podważałyby prawidłowość poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń jak i zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Ustalenia faktyczne w niniejszej sprawie Sąd dokonał w oparciu o okoliczności bezsporne, a także dowody z dokumentów, które nie były kwestionowane w toku postępowania, stanowiąc tym samym pełnowartościowy materiał dowodowy. Podstawą dokonania spornych okoliczności przedmiotowej sprawy stanowiła zaś opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej. Z tak zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd I instancji trafnie wywiódł, że strony umówiły się, że naprawa nastąpi bezgotówkowo, tj. jej koszt nie będzie wyższy, aniżeli suma przyznana przez ubezpieczyciela. Sąd Rejonowy słusznie wskazał również, że powodowie nie wykazali przy tym, by pozwany zobowiązał się do zapłaty jakiegokolwiek części wynagrodzenia nie pokrytej przez ubezpieczyciela. Postępowanie dowodowe nie wykazało także, by powodowie poinformowali pozwanego o wykonaniu prac z przekroczeniem tak określonego wynagrodzenia. Poza kwestią sporną było również, iż pozwany w dniach od 14 września 2015 roku do 24 września 2015 roku wynajmował od powodów pojazd zastępczy za łączną cenę 1.107 zł brutto.

Podkreślić w tym miejscu należy, iż przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona tylko w przypadku, gdyby nie była oparta na odpowiadającym zasadom logiki powiązaniu ujawnionych w postępowaniu dowodowym okoliczności w całość zgodną z doświadczeniem życiowym (por. wyrok Sądu Najwyższego z 27 września 2002 r., II CKN 817/00). Skarżący braku logiki w ocenie materiału dowodowego lub sprzeczności tej oceny z doświadczeniem życiowym zdaniem Sądu Okręgowego nie wykazał. Zauważyć bowiem trzeba, że powodowie podnosząc powyższy zarzut nie wskazali, w jaki sposób Sąd I instancji zasadę swobodnej oceny dowodów naruszył, ograniczając się jedynie do zaprezentowania stanu faktycznego ustalonego na podstawie własnej oceny dowodów. Samo natomiast przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze /doniosłości/ poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu nie może stanowić o skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Odnosząc się zaś do braku poczynienia wniosków, które w ocenie skarżących wynikają z materiału dowodowego sprawy wskazać należy, że przepis art. 233 § 1 k.p.c. reguluje jedynie kwestię oceny wiarygodności i mocy dowodowej przeprowadzonych w sprawie dowodów, a nie poczynionych ustaleń faktycznych, czy wyprowadzonych z materiału dowodowego wniosków, bądź też ich brak.

Wbrew stanowisku strony skarżącej opinia biegłego była miarodajna do poczynienia ustaleń w spornym zakresie. Wskazać przy tym należy, że opinia biegłego podlega ocenie przy uwzględnieniu szczególnych dla tego dowodu kryteriów, które stanowią: poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanego w niej stanowiska oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej ocen, a także zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej (tak SN w wyroku z dnia 14 listopada 2013 r. w sprawie IV CSK 135/13, LEX nr 1405234 oraz w wyroku z dnia 20 stycznia 2009 r. w sprawie II CSK 229/08, LEX nr 527196). Jeśli opinia nie wytrzymuje

krytyki przy uwzględnieniu tych przesłanek, a zatem wydana została przez biegłego poza jego specjalnością, przy zastosowaniu wadliwych metod badawczych, to winna być przez Sąd zdyskwalifikowana jako dowód nieprzydatny dla rozstrzygnięcia sporu i to nawet wtedy, gdy uchybień opinii nie dostrzeże żadna ze stron. Podnieść zatem należy, że sąd nie jest związany opinią biegłego i powinien ją ocenić, podobnie jak inne dowody zebrane w sprawie. Dowód z opinii biegłych jest przeprowadzony prawidłowo, jeżeli sądy uzyskały od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania, a tylko brak w opinii fachowego uzasadnienia wniosków końcowych, uniemożliwia prawidłową ocenę jej mocy dowodowej (wyrok SN z 2000-06-30 II UKN 617/99 OSNAPiUS 2002/1/26).

Dokonaną przez Sąd I instancji ocenę dowodu z opinii biegłego, Sąd Okręgowy w pełni podziela i nie dostrzega w niej żadnej nieprawidłowości. Sąd I instancji słusznie uznał, że przedmiotowa opinia biegłego w całym swoim zakresie była rzetelna oraz zawierała pełne, kompleksowe, fachowe i rzeczowe ustosunkowanie się do postawionej tezy dowodowej. Przedstawione przez biegłego wnioski są jasne, stanowcze i logiczne i tym samym nie budzą wątpliwości również Sądu Okręgowego. Biegły w sposób wyczerpujący odniósł się również do zarzutów zgłaszanych przez stronę powodową. W opinii uzupełniającej biegły wyjaśnił zgłoszone przez stronę wątpliwości podtrzymując wnioski złożonej opinii pisemnej. Biegły jednoznacznie wyjaśnił dlaczego naprawa pojazdu pozwanego jest nieprawidłowa, jakie elementy wymieniono, jakich nie wymieniono oraz w jakim zakresie została wykonana niezgodnie z wystawioną fakturą Vat, w jakim zakresie nie doszło do wymiany elementów,

a w jakim do ich naprawy. Wskazał, że to co nie zostało wykonane zgodnie z zaleceniami producenta stanowi istotną część naprawy, zaś żeby dokonać prawidłowej naprawy trzeba dokonać ją jeszcze raz. Stwierdzony jednocześnie przez biegłego nieprawidłowy sposób naprawy rzutuje na wartość samochodu pozwanego. Treść opinii biegłego potwierdziła przy tym stanowisko pozwanego co do zakresu naprawy i jej prawidłowości, wyrażone również w opinii prywatnej wydanej na jego zlecenie, a załączonej do akt sprawy. Wskazać przy tym należy, że dla obalenia twierdzeń biegłego specjalisty nie wystarcza samo przeświadczenie strony, iż fakty wyglądają inaczej, lecz koniecznym jest również rzeczowe wykazanie, iż wystawiona przez biegłego opinia jest niespójna bądź merytorycznie błędna. Tymczasem treść apelacji takich zarzutów nie zawiera. W związku z powyższym należało zarzut apelacyjny, sformułowany pod adresem Sądu Rejonowego, w ramach którego apelujący nie zgadzali się z w kwestii oddalenia wniosku dowodowego o powołanie kolejnego biegłego, uznać za niezasadny. Zważyć należy, że strona ma możliwość za pomocą różnych środków dowodowych dowodzić swych racji. Opinia biegłego jest jednym z nich. Nie oznacza to jednak, że jeżeli biegły wydał opinię, której strona nie akceptuje, to w takiej sytuacji istnieje automatyczny obowiązek Sądu powołania kolejnego biegłego. Jednocześnie wskazać należy, że po wydaniu postanowienia o oddaleniu wniosku dowodowego pełnomocnik powodów nie zgłosił zastrzeżenia do protokołu w trybie 162 k.p.c. W tym stanie rzeczy skarżący nie mogą skutecznie zarzucić w apelacji uchybienia przez Sąd I instancji przepisom postępowania, polegającego na wydaniu postanowienia o oddaleniu wniosków dowodowych. Jeśli uchybienie "utrwalone" w postanowieniu nie zostanie zgłoszone w terminie określonym w art. 162 k.p.c., strona utraci możliwość powołania się na nie w drodze zarzutu apelacyjnego, a tym samym wyłączona zostanie także kontrola przewidziana w art. 380 k.p.c. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 20 lutego 2014 roku, sygn. akt VI ACa 1079/13, LEX nr 1477383).

Nieuzasadnione są także zarzuty dotyczące naruszenia art. 628 § 1 k.c.

w zw. z art. 361 § 1 i 2 k.c. Zarzut ten nie jest uzasadniony wobec niewątpliwego ustalenia stanu faktycznego poczynionego przez Sąd Rejonowy, a które nie zostało skutecznie zakwestionowane rozpoznawaną apelacją. Wskazany zarzut naruszenia art. 628 § 1 k.c. został oparty na twierdzeniach skarżących, że w realiach niniejszej sprawy Sąd błędnie przyjął, iż strony umówiły się, że górna granica wynagrodzenia za wykonane dzieło wyznacza suma zaakceptowana przez ubezpieczyciela. Tymczasem materiał dowodowy przedmiotowej sprawy wykazał, iż powołane okoliczności nie pozostawiają wątpliwości co do tego, że strony umówiły się w ten sposób, że naprawa nastąpi bezgotówkowo, a zatem koszt nie będzie wyższy, aniżeli suma przyznana przez ubezpieczyciela. Tym samym Sąd I instancji słusznie uznał, że skoro strony wskazały podstawy do ustalenia wysokości wynagrodzenia, tj. decyzję ubezpieczyciela, to nie została spełniona przesłanka do zastosowania przepisu art. 628 § 1 k.p.c. Należało zatem zgodzić się ze stanowiskiem Sądu I instancji, w zakresie w jakim wskazał, że powodowie nie dochowali warunków umowy, zgodnie z którą mieli dokonać naprawy wyłącznie do sumy wypłaconej przez ubezpieczyciela. Wykonując zaś prace

z przekroczeniem tak określonego wynagrodzenia bez uzgodnienia z pozwanym oraz niezgodnie z wystawioną przez siebie fakturą, czynili to na własne ryzyko. Wskazać przy tym należy, że skoro powodowie powzięli wiadomość, że brak jest ważnej polisy OC sprawcy zdarzenia, winni w pierwszej kolejności powstrzymać się z naprawą, a następnie poinformować pozwanego o zaistniałej sytuacji i o tym, jaki będzie koszt naprawy i czy powód wyraża na to zgodę. Tymczasem postępowanie dowodowe nie wykazało, by powodowie poinformowali powoda o zaistniałym stanie rzeczy, a co więcej nie poinformowali go o wysokości kosztów związanych z naprawą przedmiotowego pojazdu, a także by pozwany zobowiązał się do zapłaty jakiegokolwiek części wynagrodzenia.

W uzasadnieniu apelacji powodowie przyznali przy tym, że dnia 16 września 2015 r. powodowie otrzymali pismo dotyczące odmowy wypłaty odszkodowania przez (...) S.A.

w W. i pomimo to kontynuowali dalej naprawę, którą skończyli w dniu 21 września 2015 roku. W świetle powyższych okoliczności podniesione w tym zakresie zarzuty naruszenia art. 630 § 2 k.c., a także zarzut naruszenia art. 17 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r.

o swobodzie działalności gospodarczej (t. j. Dz.U. z 2010 r.. Nr 220, poz. 1447, z późn. zm.) oraz art. 5 k.c. należało uznać za niezasadne.

Zarzut naruszenia art. 659 § 1 k.c. również nie jest trafny. Przede wszystkim poza kwestią sporną był fakt, iż pozwany w okresie od 14 do 24 września 2017 roku wynajmował od strony powodowej pojazd zastępczy, której wysokość wyniosła 1107 zł. Jak wynika przy tym z akt sprawy powodom zgodnie z upoważnieniem pozwanego została wypłacona kwota 8.155,80 zł. Powodowie nie wykazali jednak żadnym dokumentem z jakiego tytułu nastąpiła wypłata wskazanej kwoty. Tym samym brak było podstaw do uznania roszczenia w tym zakresie.

Z tych wszystkich względów Sąd Odwoławczy uznał, iż apelacja jako bezzasadna podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i zasądzone od powodów solidarnie na rzecz pozwanego kwotę 900 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym ustaloną na podstawie § 2 pkt 4 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015.1804 z późn. zm).